

K. Dž. Doerti

**ŠIFRA
SVITAC**

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

C. J. Daugherty

CODENAME FIREFLY

Copyright © 2021 Moonflower Books Limited

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

Prošlost nikad ne umire. Ona čak nije ni prošla.

Vilijam Fokner

Prvo poglavlje

Bilo je kasno i Grej je trčala kroz ledeni mrak. Oko nje se rojila šuma, gusta i preteća, pružajući grane kao da hoće da je zgrabi. Mesec se pre nekog vremena sakrio iza oblaka, ostavljajući je da se spotiče po putu koji je jedva nazirala. Celog dana je padala kiša, a sada je decembarska noć kapi kiše pretvarala u led.

Kad je Grej skrenula za okuku staze, vetar se pojačao, noseći sa vlažnih borovih grančica kapljice studene vode koje su joj ledile kičmu.

Sa svakim korakom mislila je na ljude koji su je doveli na to mesto. Njena majka – premijerka. Njen otac – špijun. I ljudi koji su pokušali da je ubiju – zamenik premijerke i mračna grupa izdajnika koji su želeli moć po svaku cenu. Izdali su sopstvenu zemlju i uradili bi to opet.

Misli o njima probudile su u njoj bes. Bes ju je grejao.

Bio je to jedini način da se izvuče iz ovoga.

Želela je samo da ode kući.

Ali gde joj je kuća? To nije premijerska rezidencija u broju deset u Ulici Dauning, gde je stanovala dok nije došla ovamo, već stan u južnom Londonu gde je živela sa majkom pre nego što je ona izabrana da vodi zemlju. Kad bi sklopila oči, Grej bi videla

udobne, pohabane prostirke i dugu marinskoplavu sofu, s jasticima zgnječenim u udobno gnezdo. Svoju malu sobu na spratu, s pogledom na krošnje drveća, dimnjake i kuće od crvene opeke.

Na trenutak sećanje je bilo tako jako da je gotovo osetila jutarnji miris tosta i marmelade. Bezmalo je osetila toplo sunce kako lije kroz prozore po letnjem danu...

Pucketanje ju je trglo iz sanjarenja.

Grej zastade i naglo se okrete. Nad njom se dizalo drveće, mračno i nedokučivo, oivičeno suvom paprati koja je od hladnoće poprimila smeđecrvenu boju. Ispod stabala se ništa nije micalo.

Dlačice na vratu nakostrešije joj se od nekog davno pokopanog instinkta. Taj zvuk je dopirao od neke osobe koja se kreće polako. Ali ne i dovoljno oprezno.

Pripremao se napad.

Srce joj zakuca kao ludo.

Nije imala vremena da razmišlja. Već zadihana, jurnula je što se brže usudila neravnom stazom, trudeći se da se seti svega čemu su je naučili. Ali mozak kao da joj je stao. U grudima ju je toliko stezalo da je jedva disala.

Znoj ju je peckao u očima, a ledene kapi su joj hladile lice. Bat njenih patika odjekivao je uznemirujuće glasno u tihoj šumi – neonska strelica koja svetluca. „Evo je! Evo premijerkine kćerke! Dođite i ubijte je.“

Bacila je pogled udesno i videla kako se u žbunju nešto miče. Senka na ivici vidnog polja.

Činilo joj se da, pored svog šištećeg daha i *dumdumdum* udaranja svoga srca, čuje i šuštanje granja dok joj se neko približava.

Sada već uspaničena, okrenula se da pogleda iza sebe i istog časa se sapslela o granu. Prostrla se po zemlji tako naglo da joj je tvrdo tle izgrebalo šake i kolena. Jedva svesna bola, osovila se na noge i ponovo jurnula. Ali bilo je prekasno.

Jedna prilika, sva u crnom, iskočila je iz senke na put tik ispred nje.

Grej se skameni.

Sav u crnom. Sa nožem u ruci...

Nije mogla da se pokrene. Osećala je da je ledena i mrtva kao sleđena zemlja na kojoj je stajala.

„Ostavi me.“ Reči joj izleteše u dah, jedva čujne od vetra.

Ali on nije nameravao da je ostavi. Krenuo je ka njoj mirno, lica skrivenog fantomkom, praznih ruku spuštenih niz telo.

Nema nož, pomisli ona odsutno. A onda je nasrnuo na nju.

Istog časa kada ju je dodirnuo, glas joj se povratio, i vrisnula je tako glasno da ju je grlo zapeklo. Otimala se iz njegovog stiska grebući ga, šutirajući ga po nogama dok ju je dizao uvis.

„Pusti me! Pusti me!“

„Bože, Grej, hoćeš li se smiriti?“ , progundao joj je muški glas na uvo, puštajući je.

Iz šume je iznikla još jedna prilika u crnom.

„Šta je bilo?“ , upita pridošlica, dižući masku sa lica. Gusta svetloplava kosa blesnu na mesečini kada ju je njena telohraniteljka Džulija Mateson zabrinuto pogledala.

Čuvši Džulijin umirujući glas, Grej slomljeno zajeca: „O-o-opet mi se desilo.“

Muškarac skide fantomku. Grej je kroz suze ugledala poznato ozbiljno lice Kartera Vesta, školskog stručnjaka za bezbednost.

Izvadivši odnekud bočicu vode, Džulija je pruži Grej. „Gotovo je. Bezbedna si. Popij ovo.“

Grej otpi gutljaj. Voda joj je hladila grlo i ona se postepeno smirila.

„Žao mi je“, rekla im je oboma. Bilo je ledeno hladno, ali nju je obilila vrešina – poniženje joj je peklo kožu. „Uplašila sam se.“

„To je proces. Napredovaćeš. Ovo je tek drugi put da smo probali.“ Telohraniteljkin glas zvučao je sigurno, ali je Grej bila neprijatno svesna da Karter čuti. Tamne oči izgledale su mu zamišljeno, ali je ona njegovo ćutanje protumačila kao osudu.

„Pa“, reče telohraniteljka. „Mislim da je ovo dovoljno za večeras.“

Niko joj se nije usprotivio. Svi zajedno krenuše šumskom stazom, a vazduh oko njih beše bremenit od neizgovorenih reči.

Dok je Grej koračala zajedno s njima, šuma joj nije izgledala tako zastrašujuće kao pre nekoliko minuta. Nije čak bila ni toliko mračna – mesec je izašao iza oblaka, a zvezde su bojile nebo srebrom.

Nikad nije tako strahovito mračno kada nisi sam.

Ledeni vetar joj je hladio graške znoja na potiljku. Drhteći, Grej podiže kapuljaču svog duksa i gurnu šake dublje u džepove.

Kada joj je Džulija predložila da je podučava samoodbrani, Grej nije bila oduševljena. Naročito pošto joj je njena telohraniteljka predložila da trenira noću. Međutim, stvarnost je bila još gora nego što je očekivala. Znala je da napad sledi i šta treba da radi. Ali bi se svaki put uspaničila.

Ispred nje su Džulija i Karter razgovarali prigušenim glasovima, naginjući se jedno ka drugom. Grej zadržava dah, trudeći se da razabere šta pričaju.

„Tako se brzo uspaniči, Džuls“, reče tiho Karter. „Strah je potpuno paralize.“

Decembarski vetar skidao je Grej kapuljaču s glave i prigušivao Džulijine reči. Grej je čula samo kraj rečenice: „... istraumirana je. Daj joj vremena.“

Istraumirana. Bila je to teška reč, ali čak ni ona nije mogla da izrazi sveprožimajući strah koji je Grej osećala. Niti način kako ju je on svu obuzimao. Nije postojala dovoljno jaka reč za to.

Grej se vukla za njima, izgubljena u mislima, dok nisu skrenuli za okuku, a grane se razdvojile. Odjednom se, kao da je iskočila iz zemlje, pred njima pojavila ogromna viktorijanska gotička školska zgrada, s dugim redovima lučnih prozora obasjanih svetlom, poput kakvog zdanja iz grozničavog sna. Veličanstvena zgrada na četiri nivoa imala je dva raširena krila i krov koji se dizao u oštre špiceve što su štrčali uvis. Na najvišim tačkama visoki dimnjaci stremili su u nebo kao pesnice.

Grej ju je nepristrasno posmatrala dok je Džulija usporila da uhvati korak s njom. „Pokušaćemo još jednom ove nedelje“, rekla joj je telohraniteljka, bodreći je. „Ali držaćemo se fiskulturne sale. Možda, ako nisi u mraku...“

„... neću se izbezumiti?“ završila je Grej rečenicu umesto nje. Džulija joj dotaknu ruku. „Uspećeš.“

Govorila je sve što je trebalo da joj kaže, ali kad su prešle preko urednog travnjaka i popele se uza stepenice do ogromnih ulaznih vrata sa starim, komplikovanim sistemom brava, Grej se nije osećala ništa bolje. Nimalo.

Unutra je vazduh bio topao i suv i blago je mirisao na sredstvo za poliranje nameštaja i dim od nagorelog drveta. Njih troje su koračali preko izlisanog kamenog poda ispod ogromnih antičkih tapiserija. Svećnjaci sa obe strane kamina behu visoki skoro koliko i Grej. Predvorje je vodilo do širokog zasvođenog ulaza kroz koji se prolazilo u veliku dvoranu sa zidovima obloženim hrastovinom i slikama u pozlaćenim ramovima.

Već je bilo prošlo večerje, te su potpuno sami stigli do glavnog stepeništa što se sa rezbarenim rukohvatom savijalo ispod sjajnog lusteru. Karter zastade u podnožju stepeništa. „Laku noć“, rekao im je obema. Pogledavši Grej pravo u oči, sa neočekivanom toplinom je dodao: „Ne brini zbog ovoga večeras. Biće bolje. Samo nastavi.“

U njihovim retkim susretima šef školskog obezbeđenja oduvek je bio pomalo uzdržan, i Grej se na trenutak tako iznenadila da nije znala šta da kaže.

Uspela je da izgovori: „Hvala“, pre nego što je on otrčao dalje.

Džulija i Grej se popeše uz elegantno stepenište, praćene pogledima naslikanih muškaraca u otmenim frakovima iz devetnaestog veka i žena u božanstvenim haljinama ukrašenim biserima. Na odmorištu su prošli pored tri statue na niskim postoljima ispred visokih prozora skrivenih somotskim zavesama, pre nego što su skrenule na drugo, jednostavnije stepenište. Ono ih je vodilo do uskog hodnika duž kojeg su sa

obe strane bila nanizana istovetna vrata, sva obojena u belo, s crnim brojevima.

Bilo je tek prošlo jedanaest i u spavaonici je bilo živo – devojke su trčkarale do kupatila i tuševa, neprestano ćeretajući. Sve su bile previše otmene da bi upadljivo buljile u nju, ali je Grej osećala njihove poglede na leđima kada su ona i Džulija stigle do vrata sa brojem trista dvadeset šest. Ne razmišljajući, stala je u stranu, čekajući da telohraniteljka otvori vrata i upali svetlo.

Džulija brzo pregleda sobu, a onda joj daje znak da uđe.

„Vazduh je čist“, objavi ona.

Grej je pokušala da se nasmeši, ali nije uspela.

Džulija se raznežila. „Naspavaj se, Sviće“, reče joj ona blago. „Sutra će biti bolje.“

Svitac je bilo Grejino tajno ime među agentima Tajne službe odgovorne za bezbednost premijerske porodice. Niko ga ovde nije koristio osim Džulije. To joj je postao svojevrsan nadimak.

„Stalno mi to govoriš“, reče Grej utučeno.

„Zato što je istina.“ Džulija joj na trenutak spusti svoju toplu ruku na rame. „Uveravam te.“

Pošto je telohraniteljka otišla, Grej je stajala pored kreveta, razmišljajući o onome što joj je Džulija rekla. Želela je da veruje u to. Otkad je došla ovamo, imala je dve loše nedelje. Četrnaest samotnih dana.

Trepćući da otera suze, proučavala je svoj odraz u neuramljenom ogledalu sa unutrašnje strane vrata. Tamna, talasasta kosa bežala je iz konjskog repa u koji ju je vezala pre sat vremena, i padala joj oko lica. Obrazi joj behu zajapureni. Plave oči tužno su sijale.

„Saberu se“, naredila je sebi.

Ali zapravo, nije znala kako to da uradi.

Telefon joj je zavibrirao i ona ga izvuče iz džepa svog duksa. Kada je videla da na ekranu piše „Kloi“, srce joj poskoči i ona se javi.

„Tu si!“ reče Kloj. „Zovem te celo več. Moram da ti ispričam šta se danas desilo. Sediš li? Pa, slušaj – Tajler Bolino me je pozvao na Adrijanovu božićnu žurku. Možeš li da veruješ? Nisam čak znala ni šta da kažem. mislim, naravno, on je pre-zgodan, ali je nekako i dosadan, znaš...“

Kloj je uzbuđeno ćeretala i Grej oseti kako je poznati glas umiruje. Kloj joj je u Londonu bila najbolja drugarica. Adrijanove žurke bile su događaj godine u njenoj školi u južnom Londonu. Njegov tata bio je vlasnik noćnog kluba i promoter koncerata, i Adrijan je uvek pravio nezaboravne žurke.

Da je sve bilo uobičajeno, i ona i Džejk bi išli na žurku, ali ništa nije bilo uobičajeno. Nije bilo nimalo izvesno ni da će ona uopšte ići kući za Božić. A Džejk, koji joj je mogao postati dečko da su okolnosti bile drugačije, bio je u Lidsu. Možda se nikada neće vratiti u London.

Konačno primetivši njeno ćutanje, Kloj upita: „Hej. Jesi li dobro?“

„Da... mislim, ne. Oh, ne znam.“ Grej se usiljeno nasmeja. „Samo mi mnogo nedostaješ. I mrzim što nisam tamo.“

„I ti meni nedostaješ“, reče Kloj. „Ništa nije zabavno bez tebe. A sada moram sama da odlučim šta da radim sa Tajlerom Bolinom, i sve to zbog toga što tebe jure glupi teroristi. Grozno.“

Grej se opet nasmeja, ovog puta iskreno. „Izađi s njim, budalo. Sladak je. Bili biste divan par.“

„Da, ali on uvek priča samo o ragbiju.“

„Pa, nemoj da pričaš s njim. Šetaj ga kao fensi torbicu. Sviđa ti se još otkad smo imale četrnaest godina.“

Ne ispuštajući telefon, Grej izu vlažne patike i smesti se na krevet, svlačeći duks i bacajući ga na pod pored patika. Diže meko plavo čebe sa kreveta i umota se u njega, oblikujući toplo gnezdo. Hladnoća koja joj se bila uvukla u kosti počela je da popušta.

Bar je neko vreme mogla da priča sa svojom najboljom drugaricom i pretvara se da je kod kuće, i da je sve u redu. I da je *Simerija* samo ružan san. San koji će ujutru nestati.

Drugo poglavlje

Džulija je sišla niz stepenište do odmorišta na prvom spratu, govoreći tiho u mikrofona na svom ručnom zglobu. „Svitac u gnezdu.“ Trenutak kasnije iz majušne slušalice diskretno skrivene njenom ravnom plavom kosom začuo se muški glas. „Prijem.“

Čekala je, ali on ništa više nije rekao. Ni „hvala“. Ni „laku noć“. U Londonu, neko bi se iz njenog tima našalio ili bi je pozvao na piće. Ovde, na kraju radnog dana samo hladno, bezlično: „Prijem“.

To nije bilo iznenađenje. Na kraju krajeva, ona je bila živo podsećanje da vlada smatra kako nisu dovoljno dobri da zaštite premijerkinu kćerku.

Što se Džulije ticalo, vlada je bila u pravu. Školsko obezbeđenje provodilo je vreme uglavnom pazeći da đaci ne puše travu kada se uveče iskrađu u šumu.

To je bilo vrlo čudno. Škola je izgledala potpuno isto kao kad je Džuliji bilo šesnaest godina, ali su se stvari promenile. Činilo se da su đaci sada razmaženiji. Osoblje je uzimalo obezbeđenje zdravo za gotovo. Disciplina jednostavno više nije bila ista.

Kada je ona bila đak... Pa. Sve je bilo drugačije.

Još uvek se osećala nadrealno što je tu. Ta škola je godinama živela u njenim snovima. Ali tada je mislila – *nadala se* – da je više nikad neće videti.

Život baš ima smisla za šalu.

U podnožju stepeništa zastala je da oslušne. Sve je bilo tiho. Previše tiho. Nekada su čuvari neprestano špartali ovim hodnicima, tragajući za svakim nagoveštajem opasnosti. Sada su hodnici bili pusti po čitavu noć. Delovali su napušteno.

Pa ipak, kada je krenula ka svojoj sobi, nešto se pomaklo.

Bila je to najsitnije strujanje vazduha, gotovo neprimetno, ali ipak, ona je istog časa znala da nije sama.

Smesta se prenuvši, nagnula je glavu i oslušnula. U početku nije čula ništa sem sopstvenog disanja. A onda je pored toga začula potmulo, ali nepogrešivo brujanje prigušenih glasova. Pojačavalo se i jenjavalo, kao blag vetar što ulazi kroz otvoren prozor.

Prateći taj zvuk, krenula je kroz predvorje. Kada je shvatila kuda je glasovi vode, zastala je.

Stajala je tik ispod velikog stepeništa. Pod slabim svetlom, ukrasne šare na drvenim panelima izgledale su neprekinute. Da nije poznavala ovu školu kao svoj džep, ne bi tu uočila vrata, čije ivice behu obrađene tako vešto da su delovala nevidljiva. Ali Džulija je to znala i stajala tik ispred njih, osluškujući glasove koji su joj nekad bili poznati. Pričali su tako tiho da nije mogla da razazna reči.

Pa dobro. Ionako mi se ne ide na spavanje, pomislila je, tiho pokucavši.

Glasovi utihnuše.

Okrenula je malu mesinganu ručku. Vrata se otvoriše, otkrivajući kancelariju bez prozora.

Privremena direktorka škole Eli Šeridan sedela je na ivici stola izrazito nedirektorski. Njena ravna zlatnosmeđa kosa slobodno joj je padala po ramenima. U podvrnutim farmerkama koje su otkrivale vitke nožne članke nimalo nije ličila na nekoga ko upravlja školom sa sto dvadeset elitnih učenika.

Ovalno lice bilo joj je glatko i bez bora, a sive oči oprezno su pogledale Džuliju kada je ušla.

„Džuls.“ Karter je stajao pored Eli, još uvek u odeći za trčanje. „Nešto nije u redu?“

„Sve je u redu“, uveravala ga je ona. „Samo sam čula glasove u prolazu.“

„Jesi li nešto htela?“ Elin glas je bio nešto dublji nego kada ju je Džulija upoznala, dok su obe još bile tinejdžerke, upletene u opasne igre svojih porodica. Tada je Eli bila potpuni uljez. A sada je bila matica koja upravlja školom dok je direktorka Izabela le Fanul u Škotskoj, gde osniva sestrinsku školu – a taj posao je potrajao duže nego što je iko očekivao i zbog njega im je Karter poverio da nije siguran da će se Izabela le Fanul uopšte vratiti.

„Mislila sam da treba da popričamo o ovome što se večeras desilo.“ Džulija zatvori vrata za sobom i nasloni se leđima na njih, dobacivši hitar pogled Karteru. „Bio si u pravu. Grej se muči.“

„Nije bila dobra“, složio se. „Sve se više plaši.“

„Ali tek je došla ovamo“, umeša se Eli. „Treba da joj damo vremena. Svašta je preturila preko glave.“

Iz nekog razloga, Džuliju je to veoma iznerviralo. Eli je vrlo slabo poznavala Grej. Jedva da su i bile u kontaktu otkad je devojčica stigla. Došla je ovamo da obavesti Eli šta se dešava, a ne da sluša kako se Grej namučila.

„Šta ako nemamo vremena?“, upitala je oštro. „Na kraju krajeva, stvari su se promenile.“

Karter nabra čelo. „Zašto ne bismo imali vremena? Stigla je ovde tek pre dve nedelje.“

„Zar ti Radž Patel nije rekao?“, upita Džulija. „Pozvao me je danas da mi kaže novosti. Pretpostavljala sam da je zvao i tebe.“

Radž je bio stručnjak za bezbednost koji je vodio *Talos*, kompaniju u kojoj je Džulija radila. *Talos* je pružao usluge lične bezbednosti premijerkinjoj porodici, kao i drugim ličnostima na visokim položajima.

„Niko nam se nije javio. Šta je rekao?“ Eli nije izgledala zadovoljno.

„Rekao je da moramo da pojačamo obezbeđenje“, objasnila je Džulija. „Grupa koja je napala Grej traga za njom. Siguran je da će otkriti gde je ona.“

„Zaboga.“ Eli je zvučala nervozno. „Zašto se nije javio meni? Ako Radž ima neke informacije u vezi sa našim đacima, treba prvo da se javi meni.“

„Pretpostavljam da se javio meni jer radim za njega.“ Džulijin ton je bio uljudan, ali joj je potajno bilo drago što je saznala vesti pre Eli.

„To je sve?“, upita Karter. „Nije rekao ništa o tome gde je traže ili šta će uraditi ako je nađu?“

Džulija je oklevala. Eli i Karter su dobili samo najosnovnije podatke o pretnjama usmerenim protiv Grej i njene majke. Njih dvoje su znali da su one bile napadnute, i da se smatra da je Grej pod visokim rizikom. Nisu mogli da im otkriju sve, jer nisu za to imali bezbednosnu dozvolu vlade. Informacije o tajanstvenoj grupi koja je pokušala da ubije Grej i njenu majku bile su strogo poverljive. Kao i činjenica da je zamenik premijerke Džon Ašford bio do grla umešan u to. I još gore, da je iza svega stajala ruska vlada.

Samo je nekoliko ljudi na najvišem nivou britanske vlasti znala za to. A Džulija nije imala pojma koliko Radž u ovom trenutku želi da im otkrije.

„Treba da pozovete Radža“, rekla im je. „Ja mogu samo da vam kažem da je zabrinut jer je opasnost sve veća. Njegovi izvori mu govore da je oni traže. I da su čvrsto rešeni da je nađu.“

Karter pogleda u Eli. „Ne sviđa mi se kako to zvuči.“

Džulija se zagleda u njih dvoje. Karter, visok i sumoran, sa atletskim telom uvek nagnutim prema Eli, kao da je spreman da je zaštiti. A njoj zaštita nije bila potrebna, ali je neprestano bila blizu njega. Bili su tako ujedinjeni, tako povezani jedno sa

drugim da je bilo teško poverovati da bi ona ikada mogla da stane između njih.

Nikada nisam imala šanse da ih razdvojim, shvatila je. Da nisam bila tako mlada, ne bih to ni pokušala.

„Ni meni.“ Eli pogleda na sat. „Trebaće nam plan. Hajde da se svi okupimo ujutru i popričamo o tome. Džuls, volela bih da i ti budeš prisutna, ako nemaš ništa protiv.“

„Naravno“, reče Džulija odlučno. „Biće mi drago da pomognem.“

„Takođe“, nastavi Eli, „mislim da ne treba to da kažemo Grej.“

Telohraniteljka se trgnu. „Zašto ne? Neću da je lažem. Poverenje je važno između telohranitelja i osobe koju štiti.“

„Razumem to“, rekla je Eli. „Ali ako se sad već bori sa strahom, ako bi saznala šta se dešava, moglo bi da bude još gore. Naš je posao da je zaštitimo. Uradimo to, a nju pustimo da se oporavi i nađe načina da se uklopi ovde.“

Džulija je ključala od neizgovorenih zamerki, ali neprijatna istina je bila da je Eli u pravu. Grej je sada bila osetljiva. A nije mogla da zaštiti samu sebe.

„U redu“, reče ona. „Zadržaćemo to zasad za sebe.“

„Odlično.“ Elin odgovor je bio kratak. Nije rekla ništa više. Tonom je jasno stavila do znanja da je razgovor završen.

Džulija, koja se nije bila ni odmakla od vrata, pruži ruku ka bravi. „Pa, ostaviću vas da se vratite vašem razgovoru.“

Ne čekajući njihove pozdrave, izašla je iz kancelarije pušeći se od besa.

Nije znala zbog čega je tako besna. Možda se, u neku ruku, nadala da će se sada kad su odrasle, ona i Eli bolje slagati. Ali počela je da spoznaje da vreme ne leči sve rane. Neke zauvek ostaju sveže i otvorene.

Gundajući sebi u bradu, krenula je prema fiskulturnoj sali. Nije želela da ide na spavanje, a nije imala kuda drugde da ode. Nije imala sa kim da priča. Mogla bi da ode da se tamo istutnji.

Bila je na polovini predvorja kada je čula Karterov glas. „Džuls, čekaj.“

Preko volje se okrenula. „Šta je bilo?“

Zastao je nekoliko koraka od nje, sa krajevima usana izvišenim u znalački osmeh. „To nije prošlo baš najbolje, je li?“

Džulija uzdahnu, pogruživši se. „Žao mi je. Ona me jednostavno nervira.“

„I ti nju. Vas dve ste kao ulje i voda. Nikad nisam razumeo zašto.“ U njegovom glasu nije bilo osude, ali se Džulija ipak osećala kao budala. Zašto je tako preterano reagovala?

„Ne volim da mi ona naređuje“, rekla je. „Nije mi šefica.“

„Znaš da nije htela da te iznervira, je li? Ona te voli.“

„Pokazuje to na čudan način. Jedva da mi je uputila desetak reči otkad sam stigla ovamo“, reče Džulija, nakostrešivši se.

„Pa“, reče on, „koliko ja vidim, ni ti ne pričaš s njom.“

Džulija diže ruke. „U redu. Nisam učinila sve što je trebalo. Više ću se potruditi.“ Ton joj je govorio suprotno, ali ni on ni ona nisu obraćali pažnju na to. „U svakom slučaju, najvažnije je da Grej bude bezbedna. Dokle god se u tome slažemo, nema nikakvih problema.“

„Slažemo se“, uveravao ju je on. „Ali moraš da razumeš da su prošle čitave godine otkad smo ovde imali bilo kakav bezbednosni problem. Takve stvari – sve je to u prošlosti. Ovde je sve bezbedno već pola decenije.“

Džulija se trudila da obuzda napetost. Sigurno postoji način da mu pomogne da uvidi šta se dešava. Istog časa kada je Grej Lengtri prošla kroz vrata ove škole, sve se promenilo. Jedini problem je bio u tome što nadležni to još uvek nisu prihvatili.

„Veruj mi, Karteru“, reče ona. „Ljudi koji progone Grej i njenu majku mrtvi su ozbiljni. Moraš da učiniš više. Svi moramo. Neko bi mogao da pogine. Upravo ovde.“

Udarila je stopalom o pod da naglasi svoje reči, i taj zvuk odjeknu u mirnom predvorju, bez ijednog čuvara.

Osmeh mu nestade s lica. „Hej, ma hajde. To je pomalo preterano. Činimo sve što možemo...“

„Niko *ništa* ne čini“, prekide ga ona. „Sistem obezbeđenja oslanja se isključivo na kamere, kojih ima premalo i ne prate se dovoljno.“ Ona odmahnu rukom ka pustom hodniku. „Koliko već stojimo ovde? Pet minuta? Pa ipak se još niko nije pojavio da vidi šta se dešava. Niko ne stražari. Niko ne proverava da li su đaci bezbedni. Svi jednostavno veruju da je sve u redu. *Prestanite da verujete u to.*“ Ona zakorači ka njemu. „Veruj mi kad ti kažem da više nije sve u redu.“

Karter pocrvene. „U redu. Možda smo se malo opustili, ali samo zato što se ništa loše nije desilo – ne možemo se boriti u ratu koji ne postoji.“ Pre nego što je ona stigla da mu odgovori, on nastavi: „Vidi, razumeo sam te, važi? To što pričaš ima logike. Stvari su se promenile. Moramo bolje. Eli to zna. Dođi sutra na sastanak i reci ostalima ono što si rekla meni, i smislićemo neki plan.“ Pogledao ju je u oči. „Sredićemo to, Džuls.“

Čuvši kako je izgovorio njeno ime, osetila je kako je obliva neka toplina. Prošle su godine, ali na svetu i dalje nije bilo mnogo boljih stvari od Karterovog obećanja da će je podržati.

Kao da je odjednom izgubila sve argumente. „Znam da hoćemo“, reče ona. „I doći ću na Elin sastanak. Ali...“ Zastala je. „Svi moraju da razumeju. Spremaju se nevolje.“

„Razumeće“, obeća on. „Samo im reci to što si rekla meni.“

Toliko je toga još želela da mu kaže. Koliko joj je nedostajao. I koliko je još uvek boli sve što se desilo onda kada su bili mladi. Ali u čemu bi bila svrha? To što bi mu sve rekla ne bi ništa promenilo. Kao tinejdžeri su se zabavljali. Završilo se loše. A sve je to bilo davno.

Ona pogleda na sat – bila je već uveliko prošla ponoć. „Slušaj, treba da krenem. Hoću da odradim još jedan trening pre spavanja.“

Na njegovom licu opet se pojavio blag nagoveštaj osmeha. „Tipično, Džuls. Još uvek se forsiraš do krajnjih granica.“

„Da, znaš kakva sam.“ Primorala je sebe da se okrene i otvori vrata što vode u fiskulturnu salu u suterenu. Ali kad se okrenula, on je još uvek stajao na istom mestu i posmatrao je.

„Znaš šta? Stvarno mi je drago što opet radimo zajedno“, reče ona, ne uspevajući da se obuzda. I dodajući, samo zato što je to bila istina: „Odlično izgledaš.“

On se polako osmehnu. „Takođe.“

Čim su se između njih vrata zatvorila, ona uze telefon i okrenu Radžov broj.

Šta god da je Karter rekao, bilo je jasno da Radž mora da se umeša i obezbedi da Eli shvati šta se stvarno dešava. Inače će Grej biti u velikoj nevolji.

Treće poglavlje

Grej se nalazila u praznom, hladnom hodniku. Prigušena plava svetlost obasjavala je grube i gole betonske zidove pune žica i kablova. U daljini je čula zbrkane zvuke simfonije odsvirane u falšu i tih žamor glasova, pakostan i kreštav smeh.

Stajala je skamenjena i posmatrala poznati prizor.

Ne opet.

Zašto se vraća na ovo mesto, iz noći u noć?

Mrzela je to.

Neki deo nje – elementarni zaštićeni prostor negde duboko u njenom mozgu – znao je da to nije stvarnost. To je bio san. Ali taj majušni deo nje nije mogao da je spase. Ne od ovoga. Ne od straha koji je obavijao svoje kandže oko njenog srca i zarivao ih duboko u njega.

Sve je delovalo tako stvarno. Osećala je neravan pod bosim stopalima. Čula je kako se melodija menja. Osećala je kako se sva naježila.

Svaki instinkt joj je govorio da beži, ali kretala se kao da hoda kroz lepak. Trebao joj je i poslednji atom snage da bi potrčala. A čak i kada je uspela, neki glas u njenoj glavi joj je govorio da je sve to uzalud. Bila je tu dovoljno puta da zna da

nema izlaza. Ali nije ga slušala. Nije mogla da sluša. Sada kad se kretala sve brže i brže, leteći kroz senke, ubrzani dah joj je sušio grlo. Ali glas je bio u pravu. Činilo se da hodnik ne vodi nikuda – zavijao je i skretao. Uvek bi završila u istom, poznatom delu mračnog prolaza.

Krv joj se ledila od užasa. Znala je šta će se sledeće dogoditi. On će čekati. On je uvek čeka.

U daljini su se čuli koraci. Nagli udah, poput prigušenog smeha. Naglo se okrenula i zagledala u mrak. Blesak pokreta u tami. A onda je on iskoračio na bledu svetlost.

„Ne“, prošaputala je, pokušavajući da uzmakne, ali je noge nisu slušale.

Bio je od glave do pete u crnom i gnevno se smešio. Sa dugog srebrnog sečiva u njegovoj ruci kapala je crvena tečnost.

„Hteo sam tvoju majku“, rekao je, približavajući joj se. „Ali zadovoljiću se tobom.“

Grej se probudila iz košmara vrišteći. Uspravila se u krevetu, osećajući kako joj srce bolno tuče, i pogledom pretražila mračnu sobu.

Beli podovi. Jednostavan sto od jelovine. Nema ubica. Nema ubica...

Nekoliko puta je brzo i kratko udahnula, čekajući da se san rasprši.

Naslonila se na jastuke. Košmari su bili sve gori, a ona nije znala zašto.

Pomislila je da to kaže Džuliji, ali kako bi mogla da joj prizna da nije dovoljno jaka da preživi ni jedan napad?

Odmah posle napada roditelji su je naterali da ode kod terapeuta, ali tada je još bila dobro. Ili je bar tako mislila. Snovi su se pojavili kasnije. Kao i strah od mraka. Strah od svega.

Ispustila je dug uzdah i naslonila bradu na kolena. Kad bi bar ovde imala prijatelje – nekog s kim bi mogla da razgovara.

Nekog ko je ne bi osuđivao. Ali još uvek se ni sa kim nije spriateljila. Ovo mesto je neprobojno poput kašmirskog ćebeta.

Niko nije bio otvoreno zloban prema njoj – bili su uljudni. Ali većina njih je tu bila već godinama. Ona je za njih bila čudak. Slavna, da. Ali uljez.

U tami pre svitanja samoća joj se odjednom učinila neizdrživa – zjapeći ponor praznine u koji je upala, i iz kojeg možda nikad neće izaći.

„Hoću kući.“ U praznoj sobi prošaputala je istinu. Ali nije mogla da ode. Jer kod kuće više nije bila bezbedna.

Nebo koje je videla kroz visoke lučne prozore još uvek je bilo mračno. Budilnik na stolu pokazivao je nekoliko minuta posle šest ujutru. Doručak je zvanično počinjao tek u pola osam. Ali Grej više nije mogla da spava.

Spustila je stopala na pod, udarivši njima o papuče koje su ostavljane tu za nju svako veče. To je bila jedna od mnogih uvrnutih osobenosti ovog čudnog mesta. Neko je svakoga dana čistio sobu – spremao krevete, brisao prašinu. A onda bi joj uveče neko ostavio papuče i stavio dodatno ćebe na krevet. Te sitne ljubaznosti bile su jedino što joj se sviđalo u *Simeriji*. Pa, to i biblioteka. Želela je da stanuje u biblioteci.

Obukla je meki beli bademantil i čvrsto ga svezala oko struka pre nego što je krenula hodnikom do kupatila sa tuševima, koje je u to doba bilo prazno.

Odabrala je najudaljeniji tuš, navlačeći zavesu za sobom i ostavljajući stvari na stoličicu pre nego što je pustila vrelu vodu. Stajala je ispod vrućeg tuša koliko god je mogla da izdrži. Mišići su je boleli od sinočnjeg neuspešnog treninga samoodbrane. Ožiljak na vratu ju je pomalo bolelo od vreline. Prošlo je nekoliko nedelja otkada je ranjena u vrat i rana ju je sad retko bolela. Ali je bila jasno vidljiva – jarka crta na bleđoj koži.

Kada je nekoliko minuta kasnije, sa peškirom obavijenim oko glave, izašla u prostor kupatila, ono je još uvek bilo prazno, osim jedne devojke koja je stajala za umivaonikom i prala zube.

Preko školskog bademantila, duga kosa joj je visila u neočešljanim pramenovima. Grej je primetila njenu tamnu kožu i srcoliko lice pre nego što je shvatila da je devojka posmatra u ogleдалu. Brzo se okrenula.

Devojčica, međutim, nije bila tako uzdržana, i s neskrivenim zanimanjem je gledala kako Grej uzima svoju četkicu. Konačno je ispljunula pastu za zube. „Znam da je ovo čudan način da se predstavim, ali umirala sam od želje da te upoznam.“

Grej oseti kako joj se ruka kojom je istiskivala pastu skamenila. „Hm... Stvarno?“

Devojka snažno klimnu glavom. „Moj tata poznaje tvoju mamu. Ispričao mi je sve o tebi. Nisam mogla da verujem da je taj lik hteo da te *ubije*. Kakav totalni *smrad*.“

Nekako je bilo nemoguće uvrediti se zbog njenih reči i Grej se umalo nasmejala.

Devojčica je bila približno njenih godina, ali sitnija i mršavija. Najupečatljivije na njoj bile su oči boje cimeta – veoma bistre i vragolaste. Bilo je kod nje nečeg čudno poznatog, ali Grej nije mogla da odredi tačno šta je to.

„Sačekaj malo.“ Devojka je isprala pastu iz usta i ubacila četkicu u svoju kutiju za toaletni pribor, koja je bila istovetna kao i Grejina. Nalazila se u njenoj sobi kada je stigla, zajedno sa ormarom punim tamnoplavih plisiranih sukanja, uštirkanih belih bluza i ispeglanih blejzera.

Devojčica obrisa usta peškirom. „Ja sam Minal“, rekla je. „Minal Patel.“

Grej je odmah shvatila.

„Tvoj tata je *Radž Patel*?“ Glas joj je iznenađeno poskočio. Radž je bio Džulijin šef. Do te mere je pripadao broju deset u Ulici Dauning da joj nikad nije palo na pamet da bi mogao imati i svoju porodicu.

Druga devojčica klimnu glavom. „Rekla bih ti to još ranije, ali sam se plašila da ti se uopšte *obratim*.“

„Plašila? Zašto?“

„Oh, ma daj. Bila si u svim novinama. Išla si u *Bižu*.“ Minal je sa takvim strahopoštovanjem izgovorila ime pomodnog noćnog kluba u Londonu da Grej nije imala srca da joj kaže da je tamo bila samo jednom, i da je bilo grozno. „Ideš na sve te žurke“, nastavila je Minal oduševljeno. „Imaš čak i telohraniteljku. To je tako glamurozno. Ne mogu ni da zamislim kako je biti na tvom mestu. Želim da znam kako je živeti u Ulici Dauning. Pojavljivati se na televiziji. Upoznati kraljicu. Biti *slavna*. Hoću da mi sve ispričaš“, zaključila je. „Sve do najsitnijih detalja.“

„Dobro, ali...“ Grej pokaza svoju pastu. „Mogu li prvo da operem zube?“

Minal razrogači oči. „O bože, omela sam te u spremanju. Ostaviću te samu bar na pet minuta.“ Ona pokupi svoje stvari, neprestano ćeretajući dok je išla ka tuševima. „Znaš, to je baš čudno. Deluješ tako normalno. Mislila sam da si totalni snob.“

To je iznenadilo Grej. „Zašto bi to mislila?“

Devojka zastade na ulazu u tuš-kabinu, s jednom rukom na zavesi. „Ne znam. Zato što je tvoj život tako zanimljiv, valjda? Meni se nikad ništa ne dešava. Želim da mi se jednog dana desi nešto uzbudljivo.“

Nestala je u tuš-kabini pre nego što je Grej stigla da joj odgovori, suviše tiho da bi se njene reči čule pored šuštanja vode.

„Pazi šta želiš.“

* * *

Polu sata kasnije, silazeći niz raskošno stepenište u svojoj uniformi i s torbom preko ramena, Grej je još uvek razmišljala o njihovom razgovoru.

Nije mogla naterati sebe da prizna Minal istinu – kako mrzi što je premijerkina kćerka. Kako je mogla da joj objasni kako izgleda kada te svuda prate? Kada ne možeš da uradiš ni najobičnije stvari bez čitavog tima obezbeđenja uz sebe?

Dok njena majka nije izabrana da upravlja zemljom, Grej je bila kao i ma koja anonimna tinejdžerka, te ju je iznenadna pažnja javnosti zbunila. Paparaci su bili krupni i grubi i neprestano su je proganjali. Čak i posle svega što se desilo – čak i nakon što je napadnuta nožem i umalo ubijena – telohranitelji su bili primorani da je krišom izvedu iz Broja deset i dovedu ovamo, sporednim ulicama i neobeženim vozilima. Da to nisu uradili, ispred Akademije *Simerija* već bi bilo desetak fotografa, koji bi pokušavali da je snime u gimnastičkom šorcu.

Stigavši do prizemlja, Grej se prisetila kako je Kloi besno gledala u zajapurenog fotografa koji je spustio aparat, pokušavajući da napravi snimak ispod njene suknje. „Ona ima šesnaest godina, perverznjače“, rekla mu je. „Ti imaš *košulje* starije od nje.“

Kloi se ponašala kao njena telohraniteljka mnogo pre nego što se Džulija pojavila. Da je ona tu, sve bi bilo drugačije.

Razgovor sa Minal pružio je Grej prvi nagoveštaj nade da bi mogla da stekne nove prijatelje. Više od svega želela je da ljudi znaju da ona zaista nije devojka koju su videli u novinama. Ona je bila složenija od te sjajne, nasmejane izmišljotine.

U trpezariji je upravo počinjao doručak. Poslužitelji su postavljali poslužavnike sa hranom na duge stolove. Blaga jutarnja svetlost padala je kroz prozirne zavese na visokim prozorima, dajući veličanstvenoj prostoriji sa hrastovom oplatom prefinjeni sjaj. Na jednom zidu dominirao je kamin tako veliki da je Grej lako mogla da stane unutar njega, pored vatre koja je veselo pucketala. Prostorija je bila topla i mirisala je na tost, kafu i dim od cepanica.

Možda ovo nije bio dom, ali morala je priznati da izgleda nekako veličanstveno.

Okrugli stolovi, okruženi sa po osam stolica, bili su uglavnom prazni. Ali nekoliko đaka je već doručkovalo – svi su nosili iste plave blejzere. Grej se učinilo da je prepoznala devojku sa upečatljivom kovrdžavom plavom kosom u pozadini. Neda-leko od nje primetila je i kratatog Amerikanca koji je s njom

pohađao nekoliko predmeta, sa debelom knjigom otvorenom pored tanjira.

Oboje digoše pogled kad je ona ušla, ali su se gotovo odmah vratili svom doručku.

Grej se steglo srce. Uvek je bilo tako. Ali možda bi ona mogla da učini nešto u vezi sa tim.

Prišla je stolu sa hranom i napunila zdelu žitaricama i voćem, uzimajući i topao tost iz tostera. Zatim je sebi sipala čaj iz velike bakarne urne i u njega dolila mleko.

Noseći sve to, prišla je stolu za kojim je sedela plavokosa devojka. Kad joj je prišla, devojka je opet digla glavu i pogledi im se sretoše. Grej ugrabi priliku.

„Ćao!“, izgovorila je preglasno, gađajući je tom rečju kao iz puške. Devojka razrogači oči.

Grej nagnu glavu ka praznim stolicama i reče malo tiše: „Da li je u redu ako... Mogu li da sednem tu?“

Devojka je kratko oklevala.

„Biraj.“ Ona pokazala na sedam praznih stolica oko hrastovog stola.

Grej sa olakšanjem spusti svoj poslužavnik i izvuču jednu masivnu stolicu.

„Ja sam Grej“, reče ona pošto je sela.

Devojka se blago nasmeši. „Znam. Ti si slavna Grej Lengtri.“

Imala je blag naglasak koji je bilo teško odrediti. Sa svojim visokim jagodicama i kovrdžama koje su na svetlu sijale poput zlata, izgledala je neverovatno prefinjeno.

„Ja sam Maja“, dodala je. „Uopšte nisam slavna.“

„Drago mi je.“ Grej se trudila da izgleda predusretljivo i otvoreno a da pritom ne deluje budalasto.

Izvesno vreme posle toga obe su doručkovale u tišini. Grej je pojela svoje žitarice skoro do kraja kad je Maja opet progovorila.

„Kako ti se sviđa ovde?“, upitala ju je sa svojim blagim, baršunastim naglaskom. „Sigurno ti je čudno što si stigla usred polugodišta. A nikog ne poznaješ.“

Grej je mazala svoj tost puterom, pokušavajući da dobije na vremenu.

„Pretpostavljam da je to čudno“, odgovorila je posle nekoliko trenutaka. „Roditelji mi nedostaju više nego što sam očekivala. Ali čini mi se da je ovo fino mesto.“

Maja je oštro pogleda. „Ovde sam već tri godine“, reče ona. „Došla sam iz Poljske, kad mi je bilo trinaest. Bila sam prestravljena. Mislila sam da će mi biti čudno u engleskoj školi pošto mi engleski nije maternji jezik. I bilo je, u početku. Ali sada se osećam kao kod kuće. Ljudi ovde prihvataju jedni druge. Imam mnogo prijatelja. I ti ćeš naći društvo.“

„Nadam se da si u pravu“, reče Grej. „Do sada ga nisam našla.“

„Hoćeš.“ Maja je odjednom zvučala potpuno sigurna. „Uveravam te. Štošta si preturila preko glave. Svi znaju šta se desilo...“ Ona pokaza na Grejin vrat, na kojem se iznad okovratnika bele bluze video ožiljak. „Mislim da si hrabra. Onaj ko je to uradio...“ Izraz lica joj se promenio. „Drago mi je što je u zatvoru. Da je iko tako povredio mene ili nekog mog, želela bih da doživotno ostane u zatvoru.“

„Da, sto posto se slažem s tobom“, reče Grej.

Napadač je već nedeljama bio u zatvoru, ali još uvek nije progovorio. Nije hteo da kaže ko ga je unajmio ni zašto je pokušao da je ubije. U razgovorima sa policijom, rekla joj je Džulija, samo je sedeo i ćutao. Smešio se.

„Grej“, začu se neki glas iza njenih leđa.

Okrenula se i ugledala direktorku Eli Šeridan kako stoji iza njene stolice. „Ako si završila sa doručkom, htela bih da popričamo.“ Odmahnula je glavom prema šolji koja se pušila u Grejnoj ruci. „Možeš da poneseš svoj čaj.“

Svetlosmeđa kosa bila joj je vezana u konjski rep, a na sebi je imala obične crne pantalone i bluzu sa V-izrezom. Izgledala je mlada, ali njeno držanje i smireni pogled koji je uputila Grej odisali su dostojanstvom.

„Svakako.“ Grej ustade. Okrenula se Maji. „Drago mi je što smo se upoznale. Vidimo se na engleskom?“

„Da“, reče Poljakinja, a osmeh joj ozari lice. „Vidimo se.“

Dok je tako stajala, Grej je na trenutak ukrstila pogled sa kratkim momkom kojeg je ranije primetila za susednim stolom. On je brzo opet pogledao u knjigu u kožnom povezu, ali ona je ipak imala osećaj da je sve vreme prisluškiavao njihov razgovor.

Ipak, nije imala vremena da razmišlja o tome. Eli već beše odmakla do polovine trpezarije te Grej požuri za direktorkom u široko predvorje, stežući svoju šolju s čajem.

Sada je u zgradi bilo mnogo življe jer su đaci silazili na doručak, a na sve strane je odjekivao žamor pospanih glasova kada se Eli sagla da prođe kroz mala vrata u kancelariju ispod stepeništa, čekajući da i Grej uđe pre nego što je zatvorila vrata za njima.

Jednom je već bila tu, prvog dana u školi. Bila je to mala prostorija sa izbledelim persijskim tepihom na podu i dve crne kožne fotelje okrenute ka stolu od mahagonija. Jedini ukras bila je moderna slika tri žene koje su stajale u krugu, kose puštene niz leđa, dodirujući se rukama.

Grej sede u jednu kožnu fotelju. Nije imala gde da spusti šolju sem na Elin sto, te ju je pažljivo pridržavala na kolenu.

Direktorka ju je proučavala sa uznemirujućim zanimanjem. „Mislila sam da bismo mogle da popričamo. Do sada si imala dve nedelje da se snađeš. Kako ti ide?“

„Dobro, valjda.“ Bilo je to više pitanje nego odgovor.

„Bilo mi je drago kad sam te videla s Majom danas.“ Eli se zavalila u svoju fotelju, proučavajući je. „Primetila sam da u trpezariji često sediš sama, i pomalo sam brinula da imaš problema da se uklopiš.“

Grej se osećala poniženo. Jesu li je svi posmatrali? Premijerkinu kćerku koja ne može ni sa kim da se prijatelji?

„Trudim se da se upoznam sa ostalima, ali još uvek sam nova ovde. Treba mi vremena“, reče Grej, osećajući kako joj gore obrazi. „Ne mogu da *nateram* ljude da me zavole.“

„Zapravo mislim da ti izvanredno dobro ide“, reče joj Eli. Grej zatrepta.

„Nije lako doći u ovu školu usred polugodišta“, nastavi Eli. „Svi se međusobno poznaju – kao neka porodica. Kad si nov, čini ti se da oko njih postoji zid i da si ti izvan njega.“

Grej se činilo da joj je direktorka pročitala misli. Usrdno se nagla napred, zgrabivši šolju pre nego što se prevrnula. „Da, upravo je tako. Oni nisu zlobni. Samo nekako... nisu zainteresovani.“

„Pa, mislim da jesu zainteresovani, ali se stide da to kažu“, reče joj Eli. „Posebno Maja, koja je sedela s tobom za doručkom. Je li ti rekla nešto o sebi?“

„Ne mnogo.“

„Ne čudi me. Ona ne priča mnogo“, reče Eli. „Ali treba da znaš. Ona je kćerka bivšeg poljskog premijera. Prošle godine neko je pokušao da ubije njenog oca. Mislim da se može reći kako dobro zna koliko je opasno biti povezan sa vlašću.“ Uputila je Grej ozbiljan pogled. „Baš kao i ti.“

Grej zinu od čuda. Setila se onoga što je Maja rekla: *Da je iko tako povredio mene ili nekog mog, želela bih da doživotno ostane u zatvoru.*

„Zašto mi to nije rekla?“, upitala je.

„Pretpostavljam da to baš nije uobičajen razgovor za doručkom. A ja sam vas prekinula, tako da niste mogle duže da razgovarate.“ Eli zastade. „Znaš, *pronaći* ćeš svoje mesto ovde, Grej. Trenutno su svi pomalo nesigurni kako treba da ti priđu. Ali srediće se to. To me nimalo ne brine. Ono što me *brine* jeste kako se ti nosiš s onim što ti se desilo.“ Nagnula se napred, naslanjajući laktove na sto. „Kako spavaš?“

Grej zatečeno zatrepta. „Dobro.“

„Noćne more?“

Grej se seti čoveka iz svojih snova i njegovog ledenog osmeha. „Ništa više nego obično.“